

Co je pravda? – Číslo čtyři

Ať se vaše srdce nechvěje.

Jeff Pippenger

2023-09-09

Na počátku milleritských dějin roku 1798 bylo odpečetěno vidění o řece Ulai v knize Daniel, což přineslo rozmnožení poznání, které zkoušelo a zjevovalo dvě třídy ctitelů. Vidění o Ulai představuje vnitřní poselství pro Boží lid, jak je znázorněn sedmi sbory ve druhé a třetí kapitole Zjevení. Na konci prorockých dějin, které začaly roku 1798, na táborovém shromáždění v Exeteru ve dnech 12.–17. srpna 1844, bylo odpečetěno poselství Půlnočního volání, když Lev z pokolení Judova odstranil svou ruku ze skryté pravdy, což přineslo rozmnožení poznání, které zkoušelo a zjevovalo dvě třídy ctitelů.

V roce 1989, když, jak je popsáno v Danielovi 11,40, byly země představující bývalý Sovětský svaz smeteny papežstvím a Spojenými státy, bylo odpečetěno vidění o řece Chidekel v knize Daniel, čímž došlo k rozmnožení poznání, které zkoušelo a zjevovalo dvě třídy ctitelů. Vidění o Chidekelu představuje vnější poselství nepřátel Božího lidu, jak je znázorněno sedmi pečeti v knize Zjevení. Na konci prorockých dějin, které započaly v roce 1989, počínaje posledními několika týdny července 2023, začal Lev z pokolení Judova proces odpečetování poselství Půlnočního volání tím, že odstranil svou ruku ze skryté pravdy, což působí rozmnožení poznání, které zkouší a nakonec zjeví dvě třídy ctitelů mezi Božím lidem.

V prvním verši čtrnácté kapitoly Janova evangelia Kristus povzbuzuje učedníky, aby se jejich srdce nermoutila.

Ať se vaše srdce nechvěje: věříte v Boha, věřte také ve mne. Jan 14,1.

Během několika hodin byl Kristus zatčen a krátce nato byl ukřižován, pohřben a vzkříšen. Poté, co vystoupil k Otci, vrátil se ke svým učedníkům.

A když takto mluvili, sám Ježíš se postavil uprostřed nich a řekl jim: Pokoj vám. Oni se však zděsili a byli naplněni strachem, domnívajíce se, že vidí ducha. I řekl jim: Proč jste znepokojeni? A proč vám v srdci vyvstávají pochybnosti? Lukáš 24,36–38.

První zklamání v reformní linii nastává tehdy, když Boží lid zapomene na dříve zjevenou pravdu. Učedníci zapomněli na to, co jim Ježíš řekl necelý týden předtím, než se jejich strach a zklamání projeví v krizi kříže. Po prvním zklamání následuje doba prodlévání, která je v podobenství o deseti pannách znázorněna nepřítomností Ženicha. Ježíš učedníkům přímo řekl, že odchází ke svému Otci, ale vrátí se. Předzvědění, které učedníkům poskytl, nezabránilo tomu, aby byli krizí přemoženi. V kontextu podobenství o deseti pannách je krize místem, kde se povaha projevuje, avšak nikdy nevytváří. Ježíš si učedníky vyvolil a ustanovil a právě tuto pravdu jim před krizí řekl.

Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil vás, abyste šli a nesli ovoce a aby vaše ovoce zůstávalo; aby vám Otec dal, očkoli byste ho prosili v mém jménu. Jan 15,16.

Avšak přestože byli vyvoleni, nezabránilo jim to, aby byli krizí přemoženi.

„Povaha se odhaluje v krizi. Když o půlnoci zazněl naléhavý hlas: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ spící panny se probudily ze svého spánku a ukázalo se, kdo se na tuto událost připravil. Obě skupiny byly zaskočeny, avšak jedna byla na tuto mimořádnou situaci připravena a druhá byla shledána nepřipravenou. Povaha se odhaluje okolnostmi. Krizové situace vyjevují pravou jakost povahy. Někaké náhlé a neočekávané neštěstí, zármutek nad ztrátou blízkého či krize, nějaká nečekaná nemoc nebo úzkost, něco, co postaví duši tváří v tvář smrti, vynese na světlo skutečné nitro povahy. Vyjde najevo, zda je v zaslíbeních slova Božího opravdová víra, či nikoli. Vyjde najevo, zda je duše nesena milostí, zda je v nádobě s lampou olej.“

„Doby zkoušky přicházejí na všechny. Jak se vedeme pod Boží zkouškou a prověřováním? Vyhasínají naše lampy? anebo je stále udržujeme hořící? Jsme připraveni na každou mimořádnou situaci svým spojením s Tím, který je plný milosti a pravdy? Pět moudrých panen nemohlo sdělit svůj charakter pěti pošetilým pannám. Charakter musí být utvářen každým z nás jako jednotlivcem.“ Review and Herald, 17. října 1895.

Zjevení Ježíše Krista, které je uvedeno v prvních verších knihy Zjevení, je posledním varovným poselstvím církvi a poté světu. Toto zjevení je rozpečetěno těsně před ukončením doby milosti Lvem z pokolení Judova, který je v páté kapitole Zjevení označen jako jediný, jenž je hoden otevřít knihu, která byla zapečetěna.

A jeden ze starců mi řekl: Neplač; hle, zvítězil Lev z pokolení Judova, Kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a rozlomil jejích sedm pečeti. Zjevení 5,5.

Lev z pokolení Judova je také „kořen Davidův“ a je také „syn Davidův“ a je také Pán Davidův. Souvislost vyjádřená Lvem z pokolení Judova ukazuje, že když Lev z pokolení Judova zapečetěje nebo odpečetěje nějakou pravdu, činí tak za použití pravidla první zmínky, které určuje konec věci podle počátku věci, jak je to znázorněno v Ježíši jako „kořeni Davidově“. Když je nějaká pravda odpečetěna v „určitém“ čase konce, je zahájen proces očišťování, jak je znázorněno ve dvanácté kapitole Daniele.

„Byl to Lev z pokolení Judova, kdo otevřel knihu a dal Janovi zjevení o tom, co má nastat v těchto posledních dnech. Daniel stál na svém místě, aby nesl své svědectví, které bylo zapečetěno až do času konce, kdy mělo být našemu světu hlášáno poselství prvního anděla. Tyto věci mají v těchto posledních dnech nekonečný význam, avšak zatímco ‚mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni‘, ‚svévolní budou jednat svévolně a nikdo ze svévolných neporozumí‘.“ Manuscript Releases, svazek 18, 14, 15.

Dílo Ježíše jako Lva z pokolení Judova má nekonečný význam, avšak „žádný“ z „bezbožných neporozumí“ ani jeho dílu, ani poselství, jež je odpečetěno.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10

Proces zkoušky je znázorněn třemi kroky: „očistění, vybílání a vyzkoušení“. Tyto tři kroky představují tři kroky „věčného evangelia“, které je v poselství prvního anděla vyjádřeno jako: bojte se Boha (očistění), vzdějte Mu slávu (vybílání), neboť přišla hodina Jeho soudu (vyzkoušení). Tyto tři kroky jsou „pravdou“, jak je znázorněna prvním písmenem, třináctým písmenem a posledním písmenem hebrejské abecedy; a když jsou tato písmena v tomto pořadí spojena, vzniká hebrejské slovo „pravda“.

Tyto tři kroky jsou „cestou“, neboť Boží cesta je podle Asafa v Žalmu 77,13 ve svatyni, kde je na nádvoří hříšník očištěn prolitím krve. Krev je poté vnesena do svatyně, která představuje posvěcení, jež je procesem „zbělení“.

A jeden ze starců promluvil a řekl mi: Kdo jsou ti, kteří jsou oděni v bílá roucha, a odkud přišli? I řekl jsem mu: Pane, ty to víš. A on mi řekl: To jsou ti, kteří vyšli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybílili je v krvi Beránkově. Zjevení 7,13.14.

Ospravedlněný a posvěcený hříšník je pak připraven být „zkoušen“ při soudu, který představuje Nejsvětější místo. Ježíš je „cesta“, „pravda“ i „život“. Cesta je počátek, pravda je střed a život je konec. Jsme-li očištěni prvním krokem, jsme na cestě, která je stezkou ospravedlněných.

Stežka spravedlivých je však jako zářící světlo, které svítí stále více až do plného dne. Přísloví 4,18.

Druhým krokem je zjevení spravedlnosti, které je uskutečňováno Jeho pravdou, neboť Jeho Slovo je pravda.

Posvět' je ve své pravdě; tvé slovo je pravda. Jan 17,17.

Ti, kdo jsou ospravedlněni, jsou znázorněni prvním stupněm, posvěcení jsou znázorněni druhým stupněm. První dva stupně připravují ospravedlněné a posvěcené, aby vstoupili do soudu a přijali věčný život. Ježíš je ta cesta, pravda i život.

„Vnitřní spravedlnost se dosvědčuje spravedlností vnější. Ten, kdo je spravedlivý uvnitř, není tvrdého srdce ani bez soucitu, nýbrž den za dnem roste do obrazu Kristova a postupuje od síly k síle. Ten, kdo je posvěcován pravdou, bude ovládat sám sebe a bude kráčet ve šlépějích Kristových, dokud se milost neztratí ve slávě. Spravedlnost, již jsme ospravedlněni, je přičtená; spravedlnost, již jsme posvěcováni, je udělována. První je naším právním nárokem na nebe, druhá naší způsobilostí pro nebe.“ Review and Herald, 4. června 1895.

Jan čtrnáctá až sedmnáctá kapitola opakovaně pojednávají o otázkách reakce učedníků, když je Kristus opouští, aby odešel ke svému Otcí. Slibuje, že se vrátí, a chápal, (ačkoli učedníci nikoli), že brzy přicházející krize vyvolá hluboké zklamání. Do těchto čtyř kapitol je vetkáno označení a vymezení Ducha svatého jako „Utěšitele“. V Janově evangeliu je Duch svatý čtyřikrát označen jako „Utěšitel“ a jednou v prvním Janově listu, avšak tam je toto slovo přeloženo jako „zastávce“. Nikde jinde v Novém zákoně se nevyskytuje.

Starý zákon obsahuje hebrejské slovo, které bylo v Kazateli 4,1 a v Pláči 1,9 a 16 přeloženo jako „utěšitel“. Všechny tři tyto odkazy ukazují, že utlačovatelé utiskovali Boží lid a že tento lid nemá

utěšitele, který by jej podpíral v tísní a zklamání, v nichž se nachází.

Označení Ducha svatého jako „Utěšitele“ je zasazeno do pasáže, v níž se Ježíš snaží připravit učedníky na veliké zklamání, které je čeká již za několik hodin. V tomto kontextu zdůrazňuje, že i v Jeho nepřítomnosti bude Duch svatý přítomen, aby jim poskytoval útěchu. Tím, že Ježíš označuje Ducha svatého v souvislosti s Utěшитelem, upřesňuje charakteristiky díla, které Utěšitel vykoná.

Ježíšovy opakované zmínky o svém odchodu a návratu staví právě toto téma na přední místo jako hlavní motiv daného oddílu.

Jan 14,2–4.18.19.28; 16,5–7.10.28; 17,11–13 jsou verše, které přímo pojednávají o době prodlení v podobenství o deseti pannách. K předchozím veršům náleží i následující oddíl, který opakováním zdůrazňuje dobu prodlení, neboť „Pán neopakuje věci, jež nemají velký význam.“

Ještě maličko, a neuvídíte mne; a opět maličko, a užijete mne, protože odcházím k Otci. Tedy někteří z jeho učedníků řekli mezi sebou: Co je to, co nám praví: Ještě maličko, a neuvídíte mne; a opět maličko, a užijete mne; a: Protože odcházím k Otci? Říkali tedy: Co je to, co praví: Ještě maličko? Nevíme, co mluví. Ježíš pak poznal, že se ho chtěli otázat, a řekl jim:

Dotazujete se mezi sebou na to, že jsem řekl: Ještě maličko, a neuvídíte mne; a opět maličko, a užijete mne? Amen, amen, pravím vám, že vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; a vy budete zarmoucení, ale váš zármutek se obrátí v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; jakmile však porodí dítě, již nevzpomíná na úzkost pro radost, že se na svět narodil člověk. I vy tedy nyní máte zármutek; ale opět vás užijím a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme. Jan 16,16–22.

Nejméně jednadvacet veršů ve čtrnácté až sedmnácté kapitole určuje časové období, v němž učedníci budou muset čekat na Kristův návrat. Toto časové období mělo začít Kristovou smrtí a pokračovat až do Jeho návratu od Jeho Otce. Doba, po kterou měli očekávat Jeho návrat, symbolizuje dobu prodlení v podobenství o deseti pannách. Stejně jako v Lukášově zprávě o emauzských učednících zklamání kříže prorocky předobrazuje počátek doby prodlení, která následuje po prvním zklamání.

V prvním oddílu první knihy Bible nacházíme zprávu o stvoření a rozpoznáváme tři osoby nebeské trojice. V prvním oddílu poslední knihy Bible nacházíme tři osoby nebeské trojice. Ve čtyřech kapitolách, jimiž se zabýváme, nacházíme tři osoby nebeské trojice. Rozpoznání této skutečnosti nám umožňuje položit Janovy čtyři kapitoly na prorockou linii od Genesis 1,1 až po 2,3 a na Zjevení 1,1–11.

V daném oddílu Ježíš říká Tomášovi, že viděl-li někdo Ježíše, viděl Otce. Tento oddíl také ukazuje, že Kristus byl tím, kdo učedníky těšil svou přítomností, avšak až odejde, pošle „jiného“ „Utěšitele“. Duch svatý je Utěšitel, avšak Utěшитelem byl také Kristus.

Kdybyste byli poznali mne, byli byste poznali i mého Otce; a od nynějška ho znáte a viděli jste ho. Filip mu řekl: Pane, ukaž nám Otce, a to nám postačí. Ježíš mu řekl: Tak dlouhý čas jsem s vámi, a ještě jsi mne nepoznal, Filipe? Kdo viděl mne, viděl Otce; jak tedy můžeš říkat: Ukaž

nám Otce? Jan 14,7–9.

Tomáš představuje ty v adventismu, kteří odmítají vidět svědectví o vztahu nebeské trojice, navzdory tomu, že pravděpodobně četli svědectví, jež tuto pravdu potvrzují, znovu a znovu.

A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky, totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná; vy jej však znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás osiřelé: přijdu k vám. Ještě krátký čas, a svět mě již neuvidí, ale vy mě uvidíte; protože já živ jsem, i vy živi budete. Jan 14,16–19.

Jestliže jsme viděli Ježíše, viděli jsme Otce. Ježíš je „Utěšitel“ a Duch svatý je „jiný Utěšitel“. Jestliže jsme viděli Ježíše, viděli jsme Otce a viděli jsme Utěšitele. Ze všech pěti případů, kdy je v Bibli použito slovo utěšitel, je všech pět užito apoštolem Janem. V pátém výskytu je toto slovo přeloženo jako „zastánce“.

Dítky moje, toto vám píši, abyste nehřešili. A zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého. 1 Janův 2,1.

Jestliže kdo zhřeší, máme Utěšitele, Ježíše Krista spravedlivého. Přímlovce je ten, kdo se přimlouvá ve prospěch hříšníka. Pavel označuje Ježíšovo dílo jako dílo našeho Přímlovce.

Kdo je ten, kdo odsuzuje? Kristus Ježíš je ten, který zemřel, ba co více, byl vzkříšen, je na pravici Boží a také se za nás přimlouvá. Římanům 8,34.

Ježíš je obhájcem hříšníka, což zahrnuje i to, že je Utěšitelem. V téže kapitole Pavel již dříve uvedl, že se za nás přimlouvá také Duch svatý.

Tak podobně i Duch přichází na pomoc našim slabostem; neboť nevíme, za co se máme modlit, jak náleží; ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. A ten, který zpytuje srdce, ví, jaké je smýšlení Ducha, protože se za svaté přimlouvá podle vůle Boží. Římanům 8,26.27.

Ježíš i Duch svatý jsou oba označeni jako Utěšitel, a proto jsou oba přímlovci, kteří se za nás přimlouvají. Všechna tři osoby nebeského trojjediného společenství jsou zastoupeny v oddílu Janova evangelia, o němž uvažujeme, a když je tento oddíl uveden do souvislosti s prvním svědectvím první knihy Bible a s prvním svědectvím poslední knihy Bible, světlo týkající se vztahu a díla tří osob Božství se zesiluje.

„Otce nelze popsat prostřednictvím věcí země. Otec je veškerou plností Božství tělesně a je neviditelný smrtelnému zraku. Syn je veškerou plností Božství zjevenou. Slovo Boží o Něm prohlašuje, že je ‚výrazným obrazem Jeho osoby‘. ‚Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.‘ Zde je ukázána osobnost Otce.“

„Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil poslat poté, co vstoupil na nebesa, je Duch v celé plnosti Božství, zjevující moc božské milosti všem, kdo přijímají a věří v Krista jako v osobního Spasitele. Jsou tři živé osoby nebeského trojjediného společenství. Ve jménu těchto tří mocností — Otce, Syna a Ducha svatého — jsou pokřtěni ti, kdo přijímají Krista živou vírou, a

tyto mocnosti budou spolupracovat s poslušnými poddanými nebe v jejich úsilí žít nový život v Kristu.“

„Co má hříšník činit? — Věřit v Krista. Je Kristovým vlastnictvím, vykoupeným krví Syna Božího. Prostřednictvím zkoušek a utrpení Spasitel vykoupil lidské bytosti z otroctví hříchu. Co tedy musíme činit, abychom byli zachráněni od hříchu? — Věřit v Pána Ježíše Krista jako v Spasitele odpouštějícího hřích. Kdo vyznává svůj hřích a pokořuje své srdce, přijme odpuštění. Ježíš je Spasitelem odpouštějícím hřích, stejně jako jednorozeným Synem nekonečného Boha. Omilostněný hříšník je smířen s Bohem skrze Ježíše Krista, našeho Vysvoboditele od hříchu. Setrvává-li na cestě svatosti, je poddaným Boží milosti. Je mu přinášena plná spása, radost i pokoj a pravá moudrost, která přichází od Boha.“

„Víra ve směřující krev Ježíše Krista je zárukou odpuštění. Kristus může očistit od každého hříchu. Prostá závislost na této moci den za dnem dá lidskému činiteli bystrou moudrost rozpoznat, co v těchto posledních dnech uchová duši před otroctvím hříchu. Vírou a modlitbou, skrze poznání Krista, má uskutečňovat své vlastní spasení.“

„Duch svatý nás rozpoznává a uvádí do veškeré pravdy. Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Kristus je Spasitelem hříšníka. Kristova smrt vykoupila hříšníka. To je naše jediná naděje. Učiníme-li úplné odevzdání sebe sama a budeme-li praktikovat Kristovy ctnosti, dosáhneme odměny věčného života.“

„Kdo věří v Syna, má i Otce.“ Kdo má trvalou víru v Otce i v Syna, má i Ducha. Duch svatý je jeho Utěшитelem a on se nikdy neodchyluje od pravdy.“ Bible Training School, 1. března 1906.

Kromě přidaného světla o díle a vztahu nebeské trojice poskytuje ztotožnění nebeské trojice daném oddílu svědectví, že tyto čtyři kapitoly mají být uvedeny do souladu s poselstvím, které je nyní odpečetěováno Lvem z pokolení Judova.

Svědectví v příběhu o učednících do Emauz představuje trojí svědectví, které ukazuje, že doba zklamání a prodlení, jež následovala po kříži, představuje zklamání a dobu prodlení, která následuje po prvním zklamání. Existuje ještě další svědectví, které potvrzuje, že dějiny znázorněné ve čtyřech kapitolách Janova evangelia představují okolnosti prvního zklamání.

Poslední verš příběhu o stvoření, který je první pravdou zmíněnou v Božím slově, končí třemi slovy, a každé z těchto slov začíná jedním ze tří písmen, která tvoří slovo pravda, a to ve správném pořadí. Příběh o stvoření v Genesis začíná slovy „Na počátku“ a končí třemi slovy „Bůh stvořil a učinil“.

První písmeno každého z těchto tří slov po spojení tvoří slovo pravda. Zpráva o stvoření začíná „počátkem“ a končí slovem symbolicky znázorněným písmeny, která představují Alfou a Omegu. Stejně tak je v úvodním oddílu poslední knihy Bible Ježíš dvakrát označen jako Alfa a Omega, počátek i konec, první i poslední. Tato tři písmena, která představují Alfou a Omegu, poskytují ještě další svědectví o tom, že oddíl v Janovi musí být spojen s prorockou linií na začátku Genesis a s prorockou linií na začátku Zjevení. Toto svědectví je rozpoznáno v popisu díla Utěšitele. Dílo Utěšitele je tříkrokové dílo, znázorněné týmiž třemi hebrejskými písmeny. Podpis Alfou a Omegu nám

dovoluje zasadit tyto čtyři kapitoly do kontextu poselství Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

Sedm hromů představuje čtyři konkrétní mezníky (časové body) a tři konkrétní časová období, která začínají mezníkem sestoupení anděla, jenž má ozářit zemi Jeho slávou. Tento mezník byl časovým bodem. Druhým mezníkem (časovým bodem) je první zklamání, které uvádí období prodlévání. Období prodlévání vede ke třetímu mezníku (časovému bodu), kde je odpečetěna jedna pravda, a to vyvolává hnutí. Toto hnutí vrcholí u čtvrtého mezníku (časového bodu), znázorněného jako soud. Tyto čtyři mezníky a tři časová období představují každý jeden hrom, dohromady sedm hromů. Představují také kombinaci čtyř a tří.

V předchozích článcích jsme určili, že pionýrské chápání sedmi církví, sedmi pečeti a sedmi polnic uznává „kombinaci čtyř a tří“. První čtyři církve, pečeti a polnice se odlišují od posledních tří církví, pečeti a polnic. Sedm hromů představuje čtyři mezníky, avšak v těchto čtyřech meznících jsou tři časová období. Božská kombinace „čtyř a tří“, která je v knize Zjevení ustanovena na základě tří svědků (církví, pečeti a polnic), a tito svědkové dosvědčují platnost kombinace „čtyř a tří“ sedmi hromů knihy Zjevení.

Avšak v rámci dějinné linie představované sedmi hromy je obsažena ještě další skrytá a odlišná linie prorocká, která má tři mezníky, jež se liší od symbolu představovaného jako sedm hromů. Když tedy uvažujeme o prorockém vztahu sedmi hromů ke skrytým dějinám, které jsou nyní odpečetovány, zjišťujeme, že sedm hromů představuje čtyři mezníky (časové body) a skryté dějiny představují tři mezníky (časové body). Podobně jako církve, pečeti, polnice a hromy představují skryté dějiny tři mezníky, které jsou spojeny se čtyřmi mezníky sedmi hromů. Skryté dějiny rovněž obsahují kombinaci tří a čtyř.

Ve skrytých dějinách, jež jsou obsaženy v sedmi hromech, se nacházejí tři odlišné mezníky, z nichž každý je „okamžikem v čase“, a první i poslední z těchto tří mezníků představují zklamání. Mezi prvním a druhým mezníkem je zřetelné „časové období“ a mezi druhým a třetím okamžikem v čase je rovněž zřetelné „časové období“. Slovo „zklamání“ se vyvinulo z pojmu zmeškaného termínu a v sobě nese ve své definici důraz na určitý okamžik v čase. Půlnoc je také určitým časem. Skryté dějiny jsou znázorněny třemi okamžiky v čase, oddělenými dvěma časovými obdobími: dobou prodlení a hnutím sedmého měsíce.

První mezník skrytých dějin označuje zklamání a poslední mezník rovněž označuje zklamání. Proto od prvního zklamání až k poslednímu zklamání vede skrytá prorocká linie, která má tytéž tři kroky jako všechny reformní linie. Nese také pečeť Alfý a Omegy, neboť tři písmena, která tvoří „pravdu“, odpovídají třem mezníkům, jež začínají i končí zklamáním. Tyto skryté dějiny v rámci sedmi hromů jsou pravdou, kterou Lev z pokolení Judova nyní odpečetuje.

Oddíl v Janovi, o němž uvažujeme, je v předchozí kapitole uveden Poslední večerí, čímž je zdůrazněno, že poselství těchto čtyř kapitol má být snědno. Tyto čtyři kapitoly končí cestou do Getsemane. Vyprávění se odehrává v pohybu od jedení až do okamžiku, kdy začíná krize kříže. Prorocky vymezuje rámec těchto čtyř kapitol poslední poselství, které má být snědno před soudem. Poselství, které vede k uzavření soudu, je poselstvím, jež je odpečetěno v knize Zjevení

těsně před uzavřením soudu.

Učedníci i Ježíš se nacházejí v bodě prorockých dějin, kdy jim je oznamována doba prodlení. V milleritských dějinách Pán odňal svou ruku, aby přivodil porozumění poselství Půlnočního volání, avšak porozumění, které dalo vzniknout poselství Samuela Snowa, zároveň Milleritům oznámilo, že se nacházejí v době prodlení deseti panen. Učedníci právě pojedli Poslední večeři, a zatímco vstřebávali toto poselství, Kristus v Janových čtyřech kapitolách vysvětlil dobu prodlení.

Porozumění Samuela Snowa lze doložit jako sérii článků, které rozvíjely konečné porozumění vyjádřené v poselství Půlnočního volání. Jak se jeho poselství rozvíjelo, předkládal je také na řadě táborových shromáždění. Série článků vedoucí k těmto táborovým shromážděním jej nakonec přivedla na táborové shromáždění v Exeteru, které trvalo šest dní. Z prorockého hlediska se poselství Půlnočního volání postupně rozvíjí v průběhu určitého časového úseku. Čtyři kapitoly v Janovi se odehrávají v prorockých dějinách, v nichž se toto poselství rozvíjí.

Ve čtyřech Janových kapitolách je dílo Ducha svatého vymezeno jako tři kroky: usvědčení z hříchu, spravedlnosti a soudu. Tyto tři kroky jsou také třemi mezníky skrytých dějin obsažených v sedmi hromech.

Avšak pravím vám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel; neboť neodejdu-li, Potěšitel k vám nepřijde; odejdu-li však, pošlu ho k vám. A když on přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu: z hříchu, protože ve mne nevěří; ze spravedlnosti, protože jdu ke svému Otci a již mne neuvídíte; ze soudu, protože kníže tohoto světa je již odsouzen. Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy; neboť nebude mluvit sám od sebe, ale bude mluvit vše, co uslyší, a oznámí vám věci příští. On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí vám to. Jan 16,7–14.

V dějinách milleritského hnutí se Ježíš při Půlnočním volání nevrátil, aby ukončil dobu prodlení. Odňal svou ruku a vylil či seslal Ducha svatého. Duch svatý, představený jako Utěšitel, přišel, aby rozptýlil zklamání. Přišel poskytnout útěchu těm, kteří byli vyvoleni, avšak byli zmateni zklamáním z nenaplněné předpovědi.

Již jsme poukázali na to, že apoštol Jan, Ezechiel i Jeremiáš jsou všichni zobrazení, jak jedí knížku, která je v ústech sladká jako med. Mezi těmito třemi proroky je záměrné rozlišení, které bývá často přehlíženo.

Ezechiel je použit jako znázornění těch, kdo snědli malou knížku a dostali poselství, které mají nést Boží odpadlické církvi. Ezechiel představuje, že kniha, která je snědena, určuje dílo, jež má být potom vykonáno. Představuje poselství dané někdejšímu vyvolenému Božímu lidu. Jeho poselství je tím, co váže někdejší vyvolený lid do svazků určených ohni. Ve čtyřech Janových kapitolách Ježíš určuje účel Ezechielova díla.

Pamatujte na slovo, které jsem vám řekl: Služebník není větší než jeho pán. Jestliže pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás; jestliže zachovali mé slovo, zachovají i vaše. Ale to všechno vám budou činit pro mé jméno, protože neznají toho, který mne poslal. Kdybych nebyl přišel a nemluvil k nim, neměli by hřích; nyní však nemají výmluvu pro svůj

hřích. Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Kdybych mezi nimi nebyl činil skutky, které nikdo jiný nečinil, neměli by hřích; nyní však viděli a přece nenáviděli jak mne, tak mého Otce. To se však děje, aby se naplnilo slovo napsané v jejich Zákoně: Nenáviděli mne bez příčiny. Když však přijde Utěšitel, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten bude svědčit o mně. Jan 15,20–26.

Ezechielovo dílo, které začalo tehdy, když snědl knihu, představuje předložení poselství, které bude odmítnuto; avšak toto odmítnutí je důkazem, že nenávidí Boha a že zcela naplnili číši své zkušební doby.

I řekl mi: Synu člověka, posílám tě k synům Izraele, k vzpurnému národu, který se proti mně vzbouřil; oni i jejich otcové se proti mně provinili až do tohoto dne. Neboť jsou to děti nestoudné a zatvrzelého srdce. Posílám tě k nim; a řekneš jim: Toto praví Panovník Hospodin. A oni, ať už poslechnou, nebo ať se zdrží, (neboť jsou domem vzpurným,) přece poznají, že byl mezi nimi prorok. Ezechiel 2,3–5.

Ezechielovo dílo bylo svědectvím proti lidu bývalé smlouvy, stejně jako Kristus vůči hašteřivým Židům; a tak je Ezechielovo poselství posledním varovným poselstvím, které svazuje lid bývalé smlouvy jako koukol do otýpky, určené pro oheň zkázy.

„Poté jsem spatřila třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: „Strašlivé je jeho dílo. Hrozné je jeho poslání. Je to anděl, který má oddělit pšenici od koukolu a zapečetit neboli svázat pšenici pro nebeskou stodolu. Tyto věci by měly zaujmout celou mysl, veškerou pozornost.““ Early Writings, 118.

Dílo znázorněné pojídáním malé knížky začíná tehdy, když mocný anděl sestupuje s malou knížkou ve své ruce. V dějinách prvního anděla k tomu došlo 11. srpna 1840 a v dějinách třetího anděla k tomu došlo 11. září 2001. Obě tato data představují naplnění proroctví spojených buď s islámem druhého běda, anebo s islámem třetího běda. Proto Izajáš ve dvacáté druhé kapitole, když popisuje krizi v údolí vidění pro Filadelfské a Laodicejské, označuje, že Laodicejští, kteří byli vyvoleným lidem protestantismu v roce 1840, a adventismus, jenž byl vyvoleným lidem v roce 2001, byli „spoutáni lučištníky“. Lučištníci biblického proroctví jsou islám, a když se vidění o islámu naplnilo v roce 1840 a v roce 2001, dřívější vyvolený lid odmítl proroctví o islámu, jak mu je předložili ti, kteří jsou znázorněni Ezechielem. Tehdy a tam byli svázáni jako koukol. Dílem Ezechiela bylo odstranit „plášť“, který přikrýval „jejich hřích“, a který Ježíš představuje jako nenávist vůči Bohu.

Výnos o údolí vidění. Co je ti nyní, že jsi celá vystoupila na střechy? Ty, jež jsi plná ruchu, hlučné město, jásající město: tvoji pobití nejsou pobiti mečem ani padlí v boji. Všichni tvoji vládcové uprchli společně, jsou spoutáni lučištníky; všichni, kdo byli v tobě nalezeni, jsou společně spoutáni, ačkoli uprchli do dálky. Izajáš 22,1–3.

A Bůh byl s chlapcem [Izmaelem]; a on rostl, pobýval na poušti a stal se lučištníkem. Genesis 21:20.

Kde není vidění, lid se kazí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Jeremjáš představuje ty, kteří pojedli knihu, když sestoupil mocný anděl, jenž měl ozářit zemi svou slávou, avšak zakusili zklamání ze zmařené předpovědi roku 1843. Jeremjáš prorocky zvažuje, zda Bůh nelhal. Tento odkaz spojuje Jeremjáše s druhou kapitolou Abakuka.

Postavím se na svou stráž a stanovíště zaujmu na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi poví a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a učíš je zřetelným na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť vidění je ještě pro ustanovený čas; ke konci však promluví a nezklame. I kdyby se opozdilo, čekej na ně; neboť jistě přijde, neopožďuje se. Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou. Abakuk 2,1–4.

Jan byl použit jako symbol těch, kdo zakusili sladkost i hořké zklamání, a představoval celé období od 11. srpna 1840 do 22. října 1844.

I šel jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu malou knížku. I řekl mi: Vezmi ji a sněz ji; v břiše ti zhořkne, ale ve tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knížku z ruky anděla a snědl jsem ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. Zjevení 10,9.10.

Ezechiel představuje dílo předkládání prorockého poselství, které uzavírá dobu dřívějšího vyvoleného lidu a které bylo zahájeno, když anděl sestoupil 11. srpna 1840 a 11. září 2001.

Ale ty, synu člověčí, slyš, co k tobě mluvím; nebuď vzpurný jako ten vzpurný dům; otevři svá ústa a sněz, co ti dávám. I podíval jsem se, a hle, byla ke mně vztažena ruka; a aj, v ní byl svitek knihy. I rozvinul jej přede mnou; a byl popsán z vnitřní i vnější strany; a bylo na něm napsáno naříkání, lkání a běda. Potom mi řekl: Synu člověčí, sněz, co nalezneš; sněz tento svitek a jdi, promluv k domu izraelskému. Otevřel jsem tedy svá ústa a dal mi sníst ten svitek. A řekl mi: Synu člověčí, nasyt' své břicho a naplň svá střeva tímto svitekem, který ti dávám. I snědl jsem jej; a v mých ústech byl sladký jako med. Ezechiel 2,8–3,3.

Jeremjáš představuje dějiny od 11. srpna 1840 až do doby těsně před Půlnočním voláním.

Nalezena byla slova tvá, a snědl jsem je; a slovo tvé mi bylo k veselí a k radosti srdce mého, neboť nazván jsem jménem tvým, Hospodine, Bože zástupů. Nesedával jsem ve shromáždění posměvačů ani se neradoval; seděl jsem osaměle pro ruku tvou, neboť naplnil jsi mne rozhořčením. Proč je bolest má ustavičná a rána má nevléčitelná, která nechce být zhojena? Což mi budeš docela jako klamný potok, jako vody, které mizí? Proto takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, opět tě přivedu a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li vzácné od ničemného, budeš jako má ústa; oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. A učiním tě tomuto lidu pevnou bronzovou zdí; budou bojovat proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. A vysvobodím tě z ruky zlých a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremjáš 15,16–21.

Jeremiáš představuje naši současnou historii a poselství. Současným poselstvím je poselství Půlnočního volání, které se postupně rozvíjí v okamžiku, kdy byl Boží lid, představovaný Jeremiášem, „naplněn“ „rozhořčením“ a domníval se, že jeho „bolest“ bude „ustavičná“ a jeho „rána nevléčitelná“, rána, která nikdy neměla být uzdravena. Oddělili se od „shromáždění

posměvačů“. Již se neradují tak, jako se radovali tehdy, když poprvé snědli knihu a byla „radostí“ jejich „srdce“.

Je tu však rada pro ty, kdo jsou v tomto stavu. „Vrátíš-li se“ a také „oddělíš-li vzácné od ničemného“, tehdy se k nim Bůh navrátí. V hebrejštině výraz „navrátím tě“ v daném oddílu znamená, že se k nim Bůh navrátí, jestliže se oni navrátí k Němu.

Proto se podříd'te Bohu. Vzepřete se d'áblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, vy dvojí mysli. Bědujte, truchlete a plačte; váš smích ať se obrátí v truchlení a vaše radost ve sklíčenost. Pokořte se před Pánem, a on vás povýší. Jakub 4,7–10.

Přiblíží-li se k Bohu, On se přiblíží k nim. Budou-li činit tyto věci, pak budou „stát před“ Hospodinem a budou Božími „ústy“. Dále poučuje Jeremjáše (nás), že ze svého lidu učiní pro „bezbožné“ „opevněnou bronzovou hradbu“ a poté „ukrutní“ povedou válku proti těm, které představuje Jeremjáš. „Bezbožní“ jsou v Danielovi znázorněním Matoušových pošetilých panen. „Ukrutní“ představují trojí svazek novodobého Babylóna během krize nedělního zákona.

Svědectví všech tří proroků se vztahují ke stejným dějinám, avšak pojednávají o třech různých aspektech týchž dějin. Jeremjáš představuje ty, kdo právě zakusili první zklamání, ale dosud nedospěli k mezníku Půlnočního volání. To je stav, v němž se nacházíme od 18. července 2020. Otázkou je, zda se vrátíme. Učiníme-li tak, budeme „mluvit“ za Pána právě v té době, kdy Spojené státy „mluví“ jako drak.

Dějiny, které Jeremjáš znázorňuje, jsou našimi současnými dějinami a jsou to dějiny představované třemi skrytými mezníky v rámci sedmi hromů. Jsou to také dějiny, do nichž je prorocky zasazen oddíl u Jana, neboť důraz čtyř kapitol u Jana spočívá v díle Ducha svatého, který utěšuje Jeremjáše, jenž si klade otázku, zda neuvěřil lži a zda poselství, které chutnalo tak sladce, nebylo ve skutečnosti klamnou vodou.

Jeremjáš tedy představuje dějiny od 11. září 2001 až do 18. července 2020, kdy započal čas prodlení, znázorněný poté třemi a půl symbolickými dny. Když říkám „symbolickými“, nemám na mysli časové proroctví. Říkám, že 18. červenec 2020 je okamžikem, kdy byli dva svědkové, Bible a Duch proroctví, zabiti a jejich mrtvá těla byla ponechána na ulici po tři a půl dne ve Zjevení jedenácté kapitole.

A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v žíněných rouchách. To jsou ty dvě olivy a dva svícny, stojící před Bohem země. A kdyby jim kdo chtěl ublížit, vychází z jejich úst oheň a stravuje jejich nepřátele; a kdyby jim kdo chtěl ublížit, musí být tímto způsobem usmrčen. Ti mají moc zavřít nebe, aby za dnů jejich prorokování nepršelo; a mají moc nad vodami proměnit je v krev a bít zemi všemi ranami, kolikrátkoli budou chtít. A až dokonají své svědectví, ta šelma, vystupující z propasti, povede proti nim válku a přemůže je a usmrtí je. A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. A příslušníci národů a pokolení i jazyků a kmenů budou na jejich mrtvá těla hledět tři a půl dne a nedopustí, aby jejich mrtvá těla byla uložena do hrobů. A obyvatelé země se budou nad nimi

radovat a veselit a budou si navzájem posílat dary, protože tito dva proroci trápili obyvatele země. Zjevení 11,3–10.

Svědectví předložené Jeremjášovým stavem je situováno po zklamání, avšak před Půlnočním voláním. Jeremjáš se potřeboval navrátit dříve, než se mohl stát hlasem poselství Půlnočního volání. To je dnes náš stav. Je to také historické zasazení čtyř kapitol v Janovi, o nichž uvažujeme, a je to také dějiny představované skrytými dějinami uvnitř sedmi hromů.

Uvážíme-li světlo spojené s „Utěшителем“ ve čtyřkapitolovém Janově svědectví, nalézáme hojné důkazy, abychom rozpoznali, že toto vyprávění pojednává o 18. červenci 2020, zklamání a době prodlení, poselství Půlnočního volání, které je odpečetěno, a o přicházejícím soudu nedělního zákona. Tyto kapitoly stavějí na prorocké struktuře skrytých dějin.

Máme-li být v brzy přicházející krizi jako Boží ústa, pak je nyní naším úkolem „oddělit drahé od ničemného“; anebo, jak tentýž úkol vyjadřuje Jakub, máme „očistit“ své „ruce, hříšníci, a očistit svá srdce, lidé dvojí mysli. Bědujte, naříkejte a plačte; váš smích ať se obrátí v nářek a vaše radost v zármutek. Pokořte se před Pánem, a on vás povýší“ jako korouhev ve velmi blízké budoucnosti.

I vztyčí korouhev pro národy, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá od čtyř úhlů země. Izajáš 11,12.

V příštím článku uzavřeme naše úvahy o těchto čtyřech kapitolách.